

Gullivers reizen

Mijn naam is Lemuel Gulliver. In het jaar 1699 was ik scheepsdokter op een groot zeilschip, de Antilope. We voeren van Engeland naar Oost-Indië. Het was gezellig aan boord. Af en toe werd er iemand ziek en dan maakte ik hem weer beter. Maar grote rampen hadden we eigenlijk nog niet meegemaakt. Tot het op een dag, op 5 november 1699, vreselijk hard begon te stormen. Ons schip waaide heen en weer en we waren allemaal erg bang. De matrozen waren de hele tijd aan het jammeren, en de stuurman trok uit alle macht aan het stuur, om ervoor te zorgen dat het schip niet omsloeg. En ik? Nou ja, het enige wat ik kon doen was mezelf goed vasthouden aan een grote paal. En die paal was mijn redding. Want een grote golf kwam, tilde het schip hoog op, en sloeg het in stukken uiteen op het woeste water. Ik voelde hoe ik in het koude water landde, en bleef mezelf vasthouden aan de paal. In de verte hoorde ik mijn naam schreeuwen: "Gulliver! Gulliver!" Maar al gauw hoorde ik niets meer.

Ik weet niet hoe lang ik in dat water heb gelegen. Maar uiteindelijk zag ik land. Met mijn laatste krachten zwom ik er naartoe. Uitgeput viel ik op het warme zand, en daar moet ik in slaap zijn gevallen. Toen ik wakker werd, was ik helemaal stijf. Ik moest wel acht uur geslapen hebben. Ik wilde opstaan en mezelf eens lekker uitrekken... maar ik kon me niet bewegen! En toen voelde ik, dat ik met honderden kleine touwtjes vastgebonden zat! Om me heen hoorde ik allemaal stemmetjes. Toen voelde ik iets over mijn lichaam lopen. Met veel moeite tilde ik mijn hoofd op, en ik zag dat het een heel klein mannetje was. Het mannetje was niet groter dan mijn hand. Maar hij was niet alleen. Om mij heen en op mijn lichaam zag ik honderden kleine mensjes. Ze zagen er keurig gekleed uit en liepen opgewonden heen en weer. Ik hoorde heel vaak het woord "Lilliput, Lilliput!" dus ik denk dat ze daarmee bedoelden dat dit het eiland Lilliput was, en dat zij Lilliputters waren. Veel van die Lilliputters hadden een kleine pijl en boog, die ze op mij hadden gericht. Ik probeerde me los te rukken van de touwen, maar de kleine mensen schoten pijlen op me. Die pijlen waren vlijmscherp en deden gemeen zeer. Ik besloot maar rustig te blijven liggen om te zien wat ze van me wilden.

Een mannetje, dat heel deftige kleren aanhad, klom via mijn been omhoog en liep over mijn lichaam naar mijn borst. Daar bleef hij staan en hij begon tegen mij te praten. Maar de taal die hij sprak verstond ik niet. Toen hij uitgepraat was, liet ik met gebaren weten dat ik honger had. Dat begreep hij. Er kwamen ineens honderd Lilliputters aan, met kleine manden vol eten. Er was brood, maar dat was niet groter dan de nagel van mijn duim. En het vlees was niet groter dan de vleugel van een musje. Ik at wel drie stukken vlees tegelijk, en stopte vier broden tegelijk in mijn mond. De mensen keken vol verbazing toe. Toen liet ik merken dat ik graag wilde drinken. De kleine mensjes wisten al wel dat ze met een heel grote beker moesten komen, dus kwamen ze met een grote regenton. Voor mij was het niet groter dan een yoghurtbekertje, maar er waren drie Lilliputters voor nodig om hem te tillen.

Toen ik gegeten en gedronken had, hadden de Lilliputters een heel grote wagen gebouwd. Daar werd ik opgetakeld en ik werd meegenomen. Ik werd naar een stad gebracht, met heel kleine huisjes. We stopten bij een huis dat veel groter was dan de rest. Later hoorde ik dat dit huis vroeger als tempel werd gebruikt. Aan mijn been werd een dikke ketting vastgemaakt, en toen werden de touwen waarmee ik vastgebonden zat losgemaakt. Er waren duizenden mensjes gekomen om mij te zien. Opeens zag ik een kleine man, die een heel klein beetje groter was dan de andere Lilliputters. Hij had heel dure kleren aan, en liep naar mij toe. Hij leek me een soort koning of keizer van het land. Toen hij bij me was, fronste hij. Waarschijnlijk wist hij niet goed wat hij met zo'n enorm grote reus aanmoest. Toen riep hij een paar bevelen, en er kwamen een paar kleermakers. Zij gingen mij meten met heel grote meetlinten, en begonnen toen kleren voor me te maken. Andere Lilliputters gingen van hun eigen kleine matrassen een heel groot matras voor mij maken, zodat ik een plek had om te slapen. De Lilliputters waren best vriendelijk tegen mij. Maar ik wist dat ik hun gevangene was... en ik wist dat dit nog een hele tijd zo zou zijn.

Gullivers Reizen – deel 2

Ik zat nog steeds gevangen in dat grote huis in het land van de Lilliputters. Ik zat vast aan een ketting en kon maar zes meter lopen. Elke dag kwamen er honderd Lilliputters om me eten en drinken te brengen. Ook kwam er een wijze man, die me hun taal leerde. Ik bleef vriendelijk tegen de kleine mensen, en ik hoopte dat ze me snel zouden vrijlaten.

Na drie weken, toen ik al aardig de taal van de Lilliputters kon verstaan, hoorde ik ineens trompetten. Ik keek op, en zag een hele stoet mensen aankomen. En voorop liep de keizer. Toen ze bij me waren, kuchte de keizer en hij haalde een groot vel papier tevoorschijn. Hij begon te lezen:

“Gegroet, menselijke berg! Wij hebben gemerkt dat je altijd heel vriendelijk tegen ons bent, en dat je nooit probeert om te ontsnappen. Daarom denken we dat we jou wel kunnen vertrouwen. We zullen je vrijlaten, maar dan moet je een paar dingen beloven:

1. Je mag niet van het eiland af zonder onze toestemming.
2. Je moet ons helpen om huizen voor ons volk te bouwen, want jij kunt veel makkelijker al die zware stenen en daken tillen.
3. Je moet voor ons uitzoeken hoe groot ons eiland precies is. Je moet dan helemaal rondom het eiland lopen, en tellen hoeveel stappen je doet.
4. Je moet ons helpen om onze vijanden van het eiland Blefescu te verslaan.

Beloof je dat allemaal?”

“Dat beloof ik wel,” zei ik. “Maar wie zijn jullie vijanden van Blefescu dan?”

De keizer vertelde me dat de Lilliputters al heel lang in oorlog waren met het volk van Blefescu, een eiland even verderop. Ook zei hij dat de verkenners van de Lilliputters tientallen oorlogsschepen in de haven van Blefescu hadden zien liggen, klaar om aan te vallen. Hij vroeg aan mij of ik een manier wist om ze te stoppen. Ik beloofde dat ik daar over na zou denken, en meteen liet de keizer mijn ketting losmaken. Eindelijk weer vrij!

Het eerste wat ik deed was mezelf even lekker uitrekken. Daarna ging ik nadenken over het probleem. Natuurlijk zou ik de mensjes van Blefescu makkelijk weg kunnen jagen door er een paar fijn te knijpen, maar ik wilde liever geen mensen pijn doen. Toen bedacht ik iets anders. Ik liet de Lilliputters heel grote stukken touw halen, en een paar ijzeren staven. De staven boog ik om tot haken, en die maakte ik vast aan de stukken touw. Toen was ik er klaar voor. De Lilliputters brachten me naar de rand van het eiland, en ik liep het water in. In de verte zag ik het eiland van Blefescu al. Gelukkig was het water niet zo diep, zodat ik overal kon staan. Zo liep ik het hele stuk naar Blefescu toe.

In de haven van Blefescu zag ik heel veel kleine mensjes, net zo groot als de Lilliputters. Ze waren druk aan het werk op hun schepen, of op de kade. Maar toen ze mij zagen, raakten ze helemaal in paniek. Ze begonnen te schreeuwen, en sprongen van hun schepen om naar de wal te zwemmen. Een paar dappere Blefescus schoten pijlen naar me, maar die waren zo klein dat ze me niet zo veel deden. Ik liep naar de scheepjes van de Blefescus toe, die niet groter waren dan een boterkuipje, en maakte aan elk schip een haak vast. Toen ik al mijn haken vastgemaakt had, hield ik de touwen goed vast, en liep door het water weer terug naar Lilliput. De Blefescus zagen wat er gebeurde, en ze schreeuwden woedend. Want vijftig van hun beste schepen werden door mij meegetrokken aan de touwen. Maar ze konden er niets aan doen.

Toen ik weer terug was bij de Lilliputters, werd ik met veel gejuich binnengehaald. De keizer riep heel hard: “Leve de menselijke berg!” en de andere Lilliputters riepen het na. Ik bracht de vijftig schepen naar de haven van de Lilliputters, en was stilletjes wel trots op mezelf. Dat ik eigenlijk een heel grote fout gemaakt had, kon ik toen nog niet weten.

Gullivers Reizen – deel 3

Meteen nadat ik de schepen van Blefescu gevangen had, gaf de keizer van Lilliput een groot feest voor me. Ik mocht in de grote hal van zijn paleis komen, en heel veel Lilliputters dansten en feestten. En af en toe werd er luidkeels geroepen: “Leve de mens-berg, onze grote kampioen!”

Ik was wel trots op mezelf, maar toch vroeg ik me iets af. Waarom voerde Lilliput eigenlijk oorlog met Blefescu? Ik zocht de keizer op en vroeg het aan hem.

“Nou, dat zal ik je vertellen,” zei de keizer. “Zie je... ieder mens weet dat je een ei aan de puntige kant stuk open moet slaan, nietwaar? Maar die mensen van Blefescu, die maken een ei aan de bolle kant open! Het is een grof schandaal! Daarom zullen wij niet rusten voor dat heel Blefescu bekeerd is. Wij zullen ervoor zorgen dat ze allemaal hun ei aan de juiste kant openslaan, en anders stoppen we ze wel in de gevangenis! En dankzij jouw hulp zijn hun schepen weg. Nu kunnen we eindelijk naar Blefescu toevaren om ervoor te zorgen dat NIEMAND meer zijn ei aan de verkeerde kant openslaat.”

Ik was even stomverbaasd. “Maar majesteit,” zei ik toen. “Wat maakt het nou uit hoe zij hun ei openmaken. Dat is toch geen reden om een oorlog te beginnen?”

“Menselijke berg, wat denk je wel. Dit is een kwestie van het grootste belang. Morgen zullen wij meteen uitvaren om Blefescu te laten doen wat wij willen.”

En de keizer draaide zich om en ging verder met feesten. Maar ik had geen zin meer in wat voor feest dan ook. Ik kroop het paleis uit en keerde meteen terug naar mijn huisje.

’s Nachts kon ik niet slapen. Ik moest de hele tijd denken aan die bange Blefescus, die zo schrokken toen ze me zagen. Nu zouden ze veroverd worden door de Lilliputters, alleen maar vanwege zo’n stom ei. Ik besloot dat ik het niet toe kon laten staan. Ik stond op, en zo zachtjes mogelijk liep ik naar de haven van de Lilliputters. Daar lagen de schepen van Blefescu nog net zoals ik ze had achtergelaten, met de haken en touwen er nog aan. De schepen van de Lilliputters lagen ook al klaar om uit te varen. Ik pakte toen de touwen van de Blefescu-schepen, en trok ze een eindje mee de zee op. Toen ik op een veilige afstand stond, pakte ik een lucifer uit mijn zak en stak hem aan. Daarna gooide ik hem naar de schepen van de Lilliputters. Meteen vlogen die in de brand. Het vuur laaide hoog op, en ik hoorde al de verschrikte kreten van de Lilliputters. Maar ik draaide me om, en liep door het water met 50 Blefescu-schepen achter me aan in de richting van het eiland Blefescu.

Toen ik bij Blefescu aankwam, hoorde ik ze schreeuwen: “De mens-berg is terug! Help ons!” Maar ik zwaaide met mijn armen en riep dat ik in vrede kwam. En toen zagen de Blefescus de schepen pas. Een paar mensjes renden weg om de keizer te halen. Die kwam al snel, nog met een slaapmuts op zijn hoofd. Ik vertelde wat ik dacht van de oorlog, en wat ik gedaan had. Toen de Blefescus hoorden dat ik de schepen van de Lilliputters verbrand had, juichten ze allemaal. Van de keizer mocht ik slapen in het grootste huis op het eiland. Hij zei dat hij ook geen oorlog wilde, maar dat de Lilliputters niet wilden stoppen.

De volgende dag werd er bij het huis dat ik gekregen had op de deur geklopt. Ik deed open, en tot mijn verbazing zag ik een Lilliputter staan. Ik herkende het mannetje: het was één van de wijze mannen die mij de taal van de Lilliputters geleerd had. Hij vertelde me dat ik moest vluchten, omdat de Keizer van de Lilliputters enorm boos was op me. De Lilliputters zouden een enorm grote vloot met schepen bouwen om mij te komen straffen. Zodra ik dit nieuws hoorde, bedankte ik mijn kleine vriend en haastte ik me naar de keizer van Blefescu. Die beval meteen dat er voor mij een grote boot gebouwd moest worden. Dat duurde een paar dagen, voor die klaar was. Maar het resultaat was prachtig. Ik paste precies in het bootje. Toen was het tijd om afscheid te nemen. Ik werd uitgezwaaid door honderden Blefescus, toen ik de haven uitvaarde, en ik zwaaide terug tot ik ze niet meer kon zien.

Hoe lang ik gevaren heb weet ik niet, want ik viel al snel in slaap. Maar ik werd wakker van een knal. Ik keek op en zag dat mijn bootje tegen een ander schip was gevaren. Het was een heel groot schip, met een Engelse vlag. Ik hoorde een zware stem roepen: “Ahoy daar, wat is er met jou gebeurd?” En terwijl ik uit het kleine bootje gevist werd, kon ik alleen maar mompelen: “Ach... dat geloof je toch niet.”